

Arrest

nr. 139 333 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 november 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 18 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 28 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 november 1987 te Kambia.

Op 29 november 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 28 januari 2014 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 18 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor de ziekte Ebola. U legde volgende documenten voor: een geboorteakte met nr WG36/07, uitgegeven op 11 november 2011; een brief van uw advocaat, meester Mieke Van den Broeck, dd. 17 november 2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw huidige aanvraag kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de Ebola uitbraak haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criterium van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

Ook met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor de huidige situatie in Sierra Leone ten gevolge van de Ebola-epidemie – zo stelde u Sierra Leone te vrezen omdat men er ook met geweld

wordt meegenomen als men Ebola heeft en omdat het zelfs tot gevechten komt om mensen waarvan ze denken dat ze Ebola hebben naar een centrum te brengen, waarbij er soms zelfs doden vallen (zie gehoorverslag DVZ, dd 18/11/2014, vraag 12, p 18) – dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat dergelijke incidenten zouden voorkomen in uw land van herkomst niet van aard is om in concreto een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze situatie in uw hoofde vast te stellen. Deze vrees en dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

De **geboorteakte** die u voorlegt werd reeds besproken tijdens uw eerste asielaanvraag.

De **brief van uw advocaat** wijzigt in niets bovenstaande bevindingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op vrijdag 28 november 2014 bij aangetekende brief verstuurd werd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, Albert II-laan 26 A te 1000 Brussel en niet naar de door verzoeker gekozen woonplaats, zijnde Haachtsesteenweg 55 te 1210 Brussel (zie formulier 'Verklaring betreffende de woonstkeuze' van 18 november 2014).

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers raadsman op woensdag 17 december 2014 bij de dienst advocaten van het Commissariaat-generaal het administratief dossier heeft opgevraagd omdat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend waarin wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op donderdag 18 december 2014 werd dit dossier via e-mail overgemaakt aan verzoekers raadsman, die derhalve op dat ogenblik kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beslissing.

Naar luid van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Naar luid van artikel 39/57, § 2, 4° van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending. Het op vrijdag 19 december 2014 ingediende verzoekschrift is derhalve tijdig zodat het beroep ontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), het non-refoulementbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaat verzoeker in op de ebola-epidemie in Sierra Leone. Hij verwijst naar uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het "European Center for Disease Prevention and Control", een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en "de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1". Gelet op de huidige ebola-epidemie die in Sierra Leone woedt, meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend *"omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico"*. Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola "ernstig en actueel" is en dat het risico "uiteraard niet 100% zeker" dient te zijn. Hij verwijst in dit verband naar het arrest *"Salah Sheekh t. Nederland"* van het EHRM van 11 januari 2007.

Verzoeker poneert dat het risico op ernstige schade, met name besmetting met het ebolavirus, buiten kijf staat. Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het arrest *Eljafaji t. Nederland*, waarin wordt uitgelegd wat onder subsidiaire bescherming dient te worden verstaan. Verzoeker betoogt dat een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming noodzakelijk is om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen en dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie dan ook geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming. Iedere andere keuze zou volgens verzoeker een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou leiden tot het absurde resultaat dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen. Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen. Dit zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen. De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar zou niet

afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade. Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de oorzaak van de schade geen persoon zou zijn. Er bestaat een discriminatie tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Deze interpretatie is naar de mening van verzoeker niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt, afhankelijk van de oorzaak van deze vrees. Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees niet wordt veroorzaakt door een fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker verwijst te dezen naar de redenering van het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 42/2012 van 8 maart 2012 en besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie dient te geven aan het recht op subsidiaire bescherming en dus geen mensen kan uitsluiten van bescherming die te vrezen hebben voor onmenselijke en vernederende behandeling die niet wordt veroorzaakt door een persoon. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat discriminatie het bestaan is van een verschillende behandeling (het recht op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (*Gaygusuz*, p. 1142, § 42; *Larkos c. Chypre [GC]*, no 29515/95, § 29, *CEDH 1999-I*, en *Thlimmenos c. Grèce [GC]*, no 34369/97, § 40, *CEDH 2000-IV*) en vervolgt dat een andere behandeling van verschillende groepen vreemdelingen maar kan indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets. Verzoeker meent dat *in casu* de discriminatie tussen de vervolgde door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoon. De eerste categorie krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, hernieuwbaar. De tweede categorie dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest. Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn, aldus nog verzoeker, die er nog op wijst dat het ebolavirus zich voortzet door overdracht tussen mensen en dat er dus niet-statelijke actoren zijn die de schade veroorzaken zodat volgens verzoeker op die manier *in casu* is voldaan aan de 'actor'-vereiste van de punten a) en b) van het artikel 48/5 § 1, en dat het overduidelijk is dat de overheid, noch internationale organisaties, in staat zijn om een bescherming te geven tegen deze schade, zoals gevraagd in § 2.

Verzoeker vervolgt dat het verbod op refolement de hoeksteen is van het internationaal vluchtelingenrecht. Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het *Soering* arrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat artikel 3 EVRM een absolute bescherming biedt tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen blootgesteld te worden aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte. *In casu* dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola. De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Liberia (lees: Sierra Leone), zolang de epidemie woedt, is naar het oordeel van verzoeker in strijd met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt als volgt: "(...) De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in

overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen (...). Verzoeker verwijst nog naar de positie van het UNHCR met betrekking tot de ebolacrisis en laakt dat in casu geen enkele persoonlijke analyse werd gemaakt met betrekking tot een mogelijkheid tot terugkeer. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij als dakloze in België verblijft en dat hij een groot deel van zijn familie verloren heeft aan ebola zodat hij niet kan beschikken over een netwerk om te overleven in zijn land van herkomst. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad, het document *“Rapid Risk Assessment – Outbreak of Ebola virus disease in West Africa”* van European Centre for Disease Prevention and Control van 29 september 2014 en het document *“Ebola in Sierra Leone”* van Centers for Disease Control and Prevention van 16 november 2014.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 123 317 van 29 april 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(...) 2.3.1. (...)

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet méér gegevens kan verschaffen aangaande de Poro-gemeenschap omdat hij op tienjarige leeftijd bij zijn oom in Freetown is gaan wonen en niets meer met deze gemeenschap te maken heeft gehad tot november 2011, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader lid was van de Poro-gemeenschap en dat zijn grootvader zelfs het hoofd van deze gemeenschap in zijn dorp was (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 23). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker door zijn vader en grootvader geïnformeerd werd over de gebruiken en gewoonten van de Poro-gemeenschap en hetgeen van hem in de toekomst zou verwacht worden aangezien verzoeker verklaarde dat hij als oudste kleinzoon zijn grootvader zou moeten opvolgen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 16). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: “Voor iemand van wie verwacht wordt dat hij hoofd zou worden van een gemeenschap die duidelijk heel belangrijk is voor haar leden, is het niet aannemelijk dat ze die gedurende 14 jaar niet zouden trachten te overtuigen of zouden aanmanen om tot initiatie over te gaan.” Gelet op het feit dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van zijn vrees voor een gedwongen initiatie en opvolging van zijn grootvader aan het hoofd van de Poro-gemeenschap, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich de moeite getroost om zich terdege te informeren over deze gemeenschap. Dat verzoeker dit niet deed, getuigt van een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich in november 2011 in een stresssituatie bevond en zich daardoor bepaalde details niet meer exact kan herinneren, dient opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. In dit kader is het dan ook geen dienstig verweer te verwijzen naar het feit dat verzoeker ongeveer twee jaar na zijn asielaanvraag zijn asielrelaas op het CGVS diende af te leggen.

(...)

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven

vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

(...)”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.4.2. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn problemen met de Poro-gemeenschap. Daarnaast stelt hij de ebola-epidemie in Sierra Leone te vrezen.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een geboortakte met nr. WG36/07, uitgegeven op 11 november 2011 en een brief van zijn advocaat, meester Mieke Van den Broeck dd. 17 november 2014.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven.

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient immers te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Verzoekers geboorteakte werd reeds besproken tijdens zijn eerste asielaanvraag en kan derhalve bezwaarlijk als een nieuw element worden beschouwd.

De brief van verzoekers advocaat heeft betrekking op de ebola-epidemie in Sierra Leone. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen volgt.

3.4.4. Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift louter en alleen op het ebolavirus in zijn land van herkomst en op zijn persoonlijke vrees door dit virus te worden getroffen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar Sierra Leone, land dat actueel getroffen wordt door een uitbraak van het ebolavirus, geen situatie betreft die aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houdt de vrees om besmet te worden door het ebolavirus immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli.

In de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming wordt bovendien het volgende overwogen *“(35) Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”*

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Het ebolavirus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“(…) Ook met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor de huidige situatie in Sierra Leone ten gevolge van de Ebola-epidemie – zo stelde u Sierra Leone te vrezen omdat men er ook met geweld wordt meegenomen als men Ebola heeft*

en omdat het zelfs tot gevechten komt om mensen waarvan ze denken dat ze Ebola hebben naar een centrum te brengen, waarbij er soms zelfs doden vallen (zie gehoorverslag DVZ, dd 18/11/2014, vraag 12, p 18) – dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat dergelijke incidenten zouden voorkomen in uw land van herkomst niet van aard is om in concreto een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze situatie in uw hoofde vast te stellen. (...).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat een discriminatie bestaat tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie, dat dit onderscheid niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, dat de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoon, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoon dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die internationale bescherming inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitgaand van of veroorzaakt door de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet enerzijds en personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt anderzijds.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, niet louter te wijten is aan een lacune in de Belgische wetgeving, maar volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en in overeenstemming is met de bepalingen van het Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Gelet op het voorgaande, kan de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, niet worden aangenomen.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie – uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het “European Center for Disease Prevention and Control”, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, “de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1” en rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en het Grondwettelijk Hof – vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts gericht is aan reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of het feit dat verzoeker een persoon zou zijn *“die als dakloze in België verblijft en die een groot deel van zijn familie verloren heeft aan Ebola.”* zodat *“Hij (...) niet over een netwerk (kan) beschikken om te overleven in het land van herkomst.”* zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepalingen kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen dan ook bij waar deze het volgende overweegt: *“In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.4.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.6. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomende onderzoeksdaden, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS